



22 квітня Його Високопреосвященство Митрополит Питирим очолив Божественну літургію в храмі преподобного Іова Почаївського Почаївської Духовної Семінарії. Владиці співслужив ректор семінарії єпископ Шумський Серафим і духовенство. Була прочитана молитва на роздроблення артоса.

В січні 1991 року при Почаївській Лаврі в приміщенні колишнього лаврського готелю, який звільнили від музею атеїзму, відновили свою роботу пастирські курси, які у тому ж році були перетворені у Почаївське Духовне Училище з регентським класом. Духовне Училище постановою Священного Синоду Української Православної Церкви 1994 року одержало статус Семінарії. Постановою Священного Синоду Української Православної Церкви від 19 травня 1998 року був відкритий сектор заочного навчання при Почаївській Духовній Семінарії. В даний час у Семінарії [на денному відділенні займається 180 чоловік, на заочному - 100 священнослужителів](#)

{phocagallery
view=category|categoryid=1931|limitstart=1|detail=5|displayname=0|displaydetail=0|displaydownload=0|imagesadow=shadow1|displaybuttons=0|overlib=0|highslidedescription=1|overlib=1}

Фото: Діонісій Корєлов

Преподобний Іов Почаївський

[За інформацією сайту Почаївської духовної семінарії \(архів сторінки\)](#)

Одним з перших сіячів просвіти і добродетелі на Почаївській землі був преподобний Іов. Слава про нього розповсюджувалася по всій Галичині і Волині. В Угорницький

монастир де він починав свій духовний подвиг, зікалася велика кількість людей, що бажали почути духовні настанови від Преподобного. Про благочестиве життя світильника благочестя почув відомий ревнитель Православ'я Західного краю Костянтин Острожський і Дубенський. Цей видатний діяч на ниві церковній піклувався про зміцнення православних монастирів, як осередків духовної просвіти і християнського благочест'я. Православна церква на Заході Русі перебувала у занепаді. Православний люд в своїй сіті заманювали католики і протестанти, які на той час знаходилися в кращому стані. Самим небезпечним злом з якого і витікали всі безпорядки і нещастя Західно-Руської Церкви, це був упадок духовної просвіти, не було проповідників, вчителів, наступив голод слухання слова Божого, наступило відступлення від віри і закону. Князь Острозький докоряв ієрархів в тому, що не відкриваються школи, типографії, в той час, коли все це є у іновісців. І ось бажаючи підняти рівень духовної просвіти, Костянтин Острозький звернув свою увагу на монастирі, що знаходилися у його володіннях, бажаючи щоб саме вони стали розсадниками просвіти, і підняти їх та протиставити протестанським общинам та католицьким чернечим орденам. Головна задача монастирської духовної просвіти полягала в тому, щоб виховати цільну внутрішню людину. Виробити в ній певне співвідношення між словом, почуттям і ділом, зробити цю людину непохитною проти спокуси іновіс'я та єресей. Цій цілі найбільше всього відповідало богоугодне життя преподобного Іова, котрий любив і книжне читання, і старався втілити в своє життя ідеали древнього чернечого життя. По тій причині князь Острозький старанно просив Угорницького ігумена, щоб останній відпустив преподобного Іова "показати образ працелюбного і богоугодного життя інокам в монастир Чесного і Животворящого Хреста Господнього на острові Дубенському".

[Прочитати більше можна на архівній сторінці сайту Почаївської духовної семинарії...](#)